

Sygn. akt I CNP 24/11

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi kuratora spadku po Z. G. o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 28 stycznia 2009
r.,

wydanego w sprawie z powództwa kuratora spadku po Z. G.
przeciwko B. H.-K.

o unieważnienie umowy albo o stwierdzenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2009 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek kuratora spadku po Z. G. – H. N. o sprostowanie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 grudnia 2008 r.

Kurator spadku zaskarżył to postanowienie Sądu Apelacyjnego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 22 lipca 2010 r. uchwalono ustawę o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie w dniu 25 września 2010 r. Zgodnie z przepisami tej ustawy, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje obecnie tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym postanowień incydentalnych, a także orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym oraz upadłościowym i naprawczym, skarga nie przysługuje (art. 767⁴ § 3 k.p.c. oraz art. 33 ust. 3 i art. 223¹ ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, jedn. tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.), a jeżeli przez ich wydanie została wyrządzona szkoda, strona może dochodzić jej wynagrodzenia bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, czyli przed sądem powszechnym, bezpośrednio od Skarbu Państwa, w sprawie o odszkodowanie (art. 424^{1b}). Unormowanie to jest zharmonizowane z art. 417¹ § 2 zdanie pierwsze k.c. w nowym brzmieniu, z którego jednoznacznie obecnie wynika, że jeżeli

przepisy odrębne stanowią inaczej – a te właśnie tak stanowią – można dochodzić odszkodowania bez obowiązku uzyskania orzeczenia prejudycjalnego.

W ustawie z dnia 22 lipca 2010 r. nie przewidziano przepisów międzyczasowych, co oznacza – zgodnie z zasadą bezzwłocznego stosowania przepisu procesowego (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasady prawnej, z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53) – że od chwili wejścia w życie tej ustawy skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń innych niż wymienionych w art. 424¹ k.p.c. jest niedopuszczalna.

Ponieważ od zaskarżonego przez kuratora spadku postanowienia skargo o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem nie przysługuje, jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu – art. 424⁸ § 1 k.p.c.